

Лобо – володар Курумпо (стислий переказ)

Ернест Сетон-Томпсон

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Курумпо – велика скотарська округа на півночі Нью-Мексико. Назва місцевості походила від однойменної річки.

Старий Лобо, або володар Лобо був ватажком зграї сірих вовків, що спустошували долину Курумпо впродовж багатьох років. Лобо був велетенським, дужим і хитрим звіром. У зграї було 5 підлеглих вовків. Одного красивого білого вовка мексиканці звали Бланкою. То була самиця і подруга Лобо.

Щодня вовки з'їдали одну корову, і скотарі прагнули якнайшвидше спекатися зграї. Вовки були перебірливі у харчах, не любили баранини, однак часто, розважаючись, загризали овець. Якось уночі 1893 року Бланка і рудий вовк вигубили 250 овець.

За голову Лобо було призначено нагороду в 1000 доларів. Якось один ковбой став свідком, коли Лобо зі зграєю вбили телицю. Ковбой з голосним гиканням помчав на вовків, і ті кинулися навтьоки. Він посипав зарізану тушу стрихніном у трьох місцях і подався геть, упевнений, що зграя повернеться за здобиччю. Наступного ранку ковбой виявив, що вовки і справді ласували телицею, але перед тим старанно відокремили й викинули геть усі отруєні частини.

Якось в ущелині Курумпо, приваблений обіцяною винагородою, з'явився техаський мисливець на ім'я Теннерей. Літньої пори, вдосвіта, він з собаками натрапив на слід. Почалися запеклі і тривалі гони. Та Лобо зі своєю зграєю загриз майже усіх собак, вціліло тільки 6, з яких 2 були жорстоко скалічені. Мисливець зробив іще 2 спроби заволодіти скальпом Лобо, та жодна не увінчалась успіхом.

Наступного року з'явилося ще два мисливці. Один сподівався вбити Лобо за допомогою особливої отрути, розкладаючи принаду новим способом, другий теж мав намір ужити отруту, присмачивши її всілякими замовляннями. Але все це не дало результату.

Мені випала нагода зустрітися з Лобо восени 1893 року. За кілька років до цих подій я частенько полював на вовків. Відтоді змінив заняття на інше, що прикувало мене до письмового столу і стільця, але мені доконче потрібен був рухливий спосіб життя, і от випала нагода.

Прибувши в Курумпо, я зрозумів: шкода й думки вполювати Лобо в горах верхи на коні. Лишалось єдине – капкани й отрута. Спершу я вдався до отрути, бо не мав достатньо капканів. Годі було знайти таку суміш стрихніну, миш'яку, синильної кислоти, якої б я не випробував як отруту для Лобо. Годі було знайти такий сорт м'яса,

якого б не підкинув цьому лиходію для приманки.

Ось один приклад, що свідчить про надзвичайну кмітливість Лобо. Я розтопив трохи сиру з жиром свіжозарізаної молоді телиці. Вариво навмисно готував у порцеляновій посудині, м'ясо різав кістяним ножом, щоб не відгонило металом. Коли суміш заохолола, я розрізав її на дрібні шматочки, поробив у кожному дірки, куди позасовував велику дозу стрихніну й ціаністого калію в капсулах, з яких не проникав запах, і позатикав отвори сиром. Я працював у рукавичках, змочених у теплій крові телиці, уникаючи й дихати на принаду. Шматки отруєного м'яса я розкинув щочверть милі, уникаючи торкатися до них руками.

Через кілька днів я виявив, що Лобо зібрав усі шматки отруєного м'яса, склав на купу і обгидив, висловивши таким чином своє зухвале презирство до моїх хитрощів. Тоді я дізнався ще, що відбиток лап старого ватажка сягав 5,5 дюймів, а важив він (це я дізнався пізніше) 150 фунтів.

А якось сіра згряя напала вночі на отару овець. Лобо проскочив по спинах овець до цапів, які виконували роль поводитарів і ватажків, і миттю загриз їх. Перелякані на смерть вівці кинулися врозтіч. Тижнями по тому мені зустрічалися трупи овець, яких нищила згряя.

Коли прибули довгождані капкани, я їх розставив, та через деякий час побачив, що Лобо розгрібав навколо них землю. Тоді у мене визрів новий план. Я розташував капкани у формі літери "Н". Дійшовши до поперечки, Лобо зупинився, а потім позадкував і врятувався. Перегородом обійшов капкани і став ногами загрибати на них каміння і грудки, аж поки механічні пружини спрацювали й заклацнулися.

Та я помітив, що у зграї була вовчиця Бланка, якій дозволялося навіть йти попереду ватажка. Це наштотхнуло мене на новий план. Якось Бланка попалася у капкан і тікала, тягнучи його за собою, але приманка, голова телиці, міцно застрягла рогами між камінням. Коли Бланка зрозуміла, що їй кінець, вона завила. До неї обізався з ущелини Лобо. Вбивши Бланку, я радів, що завдав зграї Лобо першого смертельного удару. Цілий день Лобо вив.

Надвечір Лобо став ніби наближатися до нашої ущелини. Войовничий клич воїна-звитяжця, хижу лють і нескореність заступили відчай, горе і глибокий сум. Вночі він напав біля ранчо на нашого сторожового собаку й роздер сердегу на шматки.

Я зібрав усі капкани – 130 міцних сталевих вовчих пасток — і поставив їх по 4 вздовж усіх стежок, які вели в ущелину. Протягнувши між ними труп бідолашної Бланки, я відтяв вовчиці одну лапу і наслідив нею над кожним капканом.

Назавтра згуслі вечірні сутінки не дали мені об'їхати всієї північної частини ущелини і довідатися щось про старого ватажка. Лише пополудні наступного дня мені пощастило дістатися до вказаного місця. Лобо був міцно стиснутий сталевими лещатами чотирьох капканів. Два дні й дві ночі пролежав він прикутий і геть знесилився. Востаннє я почув його могутній, оглушливий голос. Він завив, скликаючи своїх підданців. Але ніхто не озвався, не прибіг на поміч. І тоді він зібрав останні сили й кинувся на мене, та марно. Коли я спробував торкнутися до нього рушницею, він

схопив її зубами і залишив на ній глибокі прим'ятини.

Лобо сильно виснажився від голоду й втрати крові і невдовзі знесилено впав на землю. Я кинув ласо, але він на льоту схопив петлю зубами, легко перекусив і кинув під себе. Я мав рушницю, але не хотів псувати його чудову шкуру. Тож я погнав коня до табору й повернувся з ковбоєм і новим ласо. Зв'язавши вовка, ми поклали його коневі на спину.

Ми їхали поволі і незабаром дісталися до ранчо. Накинули на Лобо ошийник, сталевими ланцюгами прип'яли його до стовпа на пасовиську й розв'язали йому ноги. Я поставив перед ним воду і м'ясо, але він навіть не повернув голови. Його жовтаві очі пильно дивилися на вхід в ущелину, в прерії, широкі й безкраї. Він не здригнувся й тоді, коли я доторкнувся до нього. Сонце сідало за обрій, а Лобо невідривно дивився в далину.

Коли зарожевів світанок, Лобо лежав так само спокійно, немовби спочивав. Але старий ватаг уже був мертвий. Ми з одним з ковбоїв поклали його у повітці поруч з Бланкою. Ковбой сказав: "Нарешті ти знайшов її. Тепер ви знову разом".

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу